

нава, едва си турихме кракътъ на неприятелскій бръгъ, а вече чухме че нашитъ войски взели Търново и почти безъ съпротивление, или поне безъ никакви загуби. Ние пристигнахме въ този живописенъ и интересенъ градъ, като въ свой русски градъ, и като че не е военно врѣме, но като че ли е нѣкакъвъ празниченъ день, понеже българското население бѣше весело, прѣмѣнено: почти сичкитъ домове бѣха украсени съ разноцвѣтни знамена, съ цвѣтя, зеленина, вѣнци и съ портрети на нашия царъ и на Главнокомандующия. Насъ поздравляваха не само като приятели които сж дошли на празникътъ, но и като причинители на това тържество А истинскитъ негови причинители — нашитъ герои-войници, — вървятъ съ своя тежъкъ товаръ подъ жежкитъ слънчови лъчи — все напредъ и напредъ, на нови ратни дѣла, на нови жертви. Тежко е на горкитъ солдати; Българитъ ги гледатъ съ любовъ, съ състрадание и съ благоговѣние; за тѣхъ друго название нѣма освѣнъ „братушка“, и колко родствено, трогателно участие изражаваха тѣ, особено женитъ къмъ тия, които уморени отъ похода и отслабнали отъ горещината, изоставаха или пакъ падаха на пътя: тогасъ вситъ употребяваха сичко за да помогнатъ на уморения или на болния свой „братушка“; поливаха му главата съ студена вода, отваряха му гърдитъ, махатъ съ кърпи, донасятъ му ястѣе, даватъ сичко което споредъ тѣхното мнѣние би могло да бжде полезно на солдата вѣ походътъ Да! това врѣме бѣше хубаво; тогасъ дѣйствително живѣяхме радостни отъ сичката си душа, съ добри чувства къмъ тоя народъ за който сме дошли отъ